

Sygn. akt II AKa 321/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak

Sądu Apelacyjnego Dorota Tyrła

Protokolant Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2021r.

sprawy z wniosku R. B.

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w związku z pobytem z matką w więzieniu

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2020r. w sprawie XVIII Ko 34/19

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz R. B. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł z tytułu zwrotu wydatków ustanowienia pełnomocnika,

III. koszty postępowania apelacyjnego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II AKa 321/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2020r. w sprawie XVIII Ko 34/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść wnioskodawcy

na niekorzyść

w całości

w części, w jakiej oddalono wnioszek

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. 2.	<p>Obraza art. 8b ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 444 § 1 kc w zw. z art. 445 § 1 i 2 kc polegająca na przyjęciu, że wnioskodawczyni należy się kwota 250.000zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu przebywania wraz z matką w więzieniu w okresie ciąży i po urodzeniu, co miało charakter represji dla działaczy opozycyjnych, która to jest kwotą niewspółmiernie niską w stosunku do doznanych cierpień psychicznych i fizycznych, krzywd moralnych i nie stanowi „sumy odpowiedniej” w rozumieniu art. 445 § 1 kc.</p> <p>Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku:</p> <p>- art. 170 § 1 pkt 3 i 4 kpk w zw. z art. 193 kpk i art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk,</p> <p>- art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Analiza dowodów zgromadzonych w sprawie, w kontekście ocen i ustaleń zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, prowadzi do wniosku, że Sąd Okręgowy rozstrzygał w oparciu o taki materiał dowody, jaki przy uwzględnieniu przedmiotu postępowania możliwy był do zgromadzenia, ocenił go z poszanowaniem kryteriów ujętych w art. 7 kpk a w następstwie takiej oceny poczynił trafne ustalenia faktyczne. Nie stanowi skutecznej przeciwwagi dla ocen i ustaleń Sądu stanowisko skarżącego, uwarunkowane wyłącznie rolą procesową autora apelacji, bowiem podniesione w apelacji zarzuty nie znajdują uzasadnienia.</p> <p>Nie sposób zgodzić się z autorem apelacji, by Sąd Okręgowy oddalając wnioski dowodowe uchybił regulacji art. 170 § 1 pkt 2-4 kpk i w konsekwencji orzekł w oparciu o niekompletną podstawę dowodową. Sąd z poszanowaniem przywołanego przepisu, wyczerpująco uzasadnił powody oddalenia wniosku o opinie biegłych lekarzy różnych specjalności (k. 213-218), jak i przesłuchanie córki wnioskodawczyni (k. 242), trafnie wykazując brak faktycznych podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z wnioskami pełnomocnika.</p> <p>W zakresie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy szeregu specjalności, dzielając wyczerpujące stanowisko Sądu w tym przedmiocie, wskazać należy, że dowód z opinii biegłego może być dopuszczony wyłącznie wówczas,</p>	

gdy w sprawie zachodzi potrzeba stwierdzenia okoliczności mającej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia (zatem nie jakiegokolwiek) i aby to ustalić konieczne są wiadomości specjalne (art. 193 § 1 kpk). Rolą biegłych jest podzielenie się swoją specjalistyczną wiedzą i ułatwienie sądowi dokonania oceny dowodów a na jej podstawie ustaleń faktycznych. Poddając analizie wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, Sąd musi ocenić, czy istnieje realna możliwość wydania opinii i czy będzie ona przydatna do stwierdzenia okoliczności, w związku z którymi została zawnioskowana (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1984r. I KR 72/84, OSNKW 1985/1-2/ poz. 13). Podstawę wydania opinii przez biegłych z zakresu medycyny stanowi dokumentacja lekarska i badanie osoby, której dokumentacja ta dotyczy. Tymczasem w sprawie rozpoznawanej, wnioskując o dowód z opinii biegłych: psychiatry, neonatologa, pediatry, internisty, dermatologa a nadto psychologa, skarżący nie przedstawił Sądowi Okręgowemu nie tylko wartościowych, ale żadnych dowodów, które mogłyby stanowić faktyczną podstawę opiniowania przez lekarza każdej z wymienionych specjalności. Dążąc do wykazania związku pomiędzy stanem zdrowia wnioskodawczyni a pobytem w więzieniu jej matki w okresie, gdy pozostawała z nią w ciąży a następnie jej pobytu tam już po urodzeniu, pełnomocnik nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentacji leczenia R. B.. Także inicjatywa Sądu w tym zakresie nie przyniosła skutku, który dawałby warunki do opiniowania przez biegłych lekarzy (m. in. k. 144-190). W konsekwencji, w sprawie nie było realnej możliwości wydania

opinii przydatnej do stwierdzenie objętych wnioskami dowodowymi okoliczności. Wobec powyższego, stanowisko Sądu, że dowodów tych nie da się przeprowadzić było w pełni uzasadnione.

Skarżący odwołując się do trudnych warunków bytowych podczas izolacji wnioskodawczynie wraz z matką, które w przypadku kobiety ciężarnej a następnie w porożu, uznać należy za skrajnie trudne, pomija, że Sąd uwzględnił w części wniosek i te okoliczności miał na uwadze przy ustalaniu wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia. Wskazywanie w apelacji, w kontekście warunków do opiniowania przez biegłych, że dokumentację medyczną mogą zastąpić opracowania obejmujące wspomnienia kobiet osadzonych w więzieniach w czasach, gdy wnioskodawczynie przebywała tam z matką, jest nieuprawnione. Nie umniejszając bowiem wartości takich relacji, wynikają z nich informacje o charakterze ogólnym, które zresztą Sąd uwzględnił rekonstruując stan faktyczny sprawy, nie pozwalają one natomiast ocenić indywidualnej sytuacji wnioskodawczynie i jej matki a zatem nie stanowią podstaw do ustalenia takich okoliczności, które uzasadniałyby zasądzenie wyższej kwoty zadośćuczynienia, aniżeli przyjęta w zaskarżonym wyroku.

Nieuprawnione jest przy tym twierdzenie skarżącego, że oddalenie wniosków dowodowych o opinie biegłych, ograniczyło możliwości dowodzenia swoich racji przez wnioskodawczynię, która nie zleciła opinii prywatnych z tego wyłącznie powodu, że mają one istotnie mniejszą rangę. Stanowisko to nie znajduje uzasadnienia,

bowiem zgodnie z art. 393 § 3 kpk dokumenty prywatne i to wszelkie powstałe poza postępowaniem karnym mogą być odczytywane na rozprawie a zatem stanowią dowody. Ustawodawca nie różnicuje rangi takich dowodów, ich wartość a w efekcie przydatność do rekonstrukcji ustaleń faktycznych, wynika wyłącznie z oceny dokonanej w oparciu o kryteria art. 7 kpk, które mają zastosowanie do wszystkich dowodów przeprowadzanych w postępowaniu prowadzonym w trybie kpk. Skarżący wadliwie zatem wyklucza możliwość wykorzystania w postępowaniu opinii prywatnej odwołując się do art. 558 kpk. Z jego treści wynika, że w postępowaniu o odszkodowanie lub zadośćuczynienie stosuje się wszystkie przepisy Kodeksu postępowania karnego zamieszczone poza rozdziałem 58 a przepisy procedury cywilnej mają zastosowanie jedynie wówczas, gdy ich odpowiednika nie ma w kpk. Bezpodstawne jest zatem stanowisko, by w sprawach odszkodowawczych przepis art. 393 § 3 kpk nie znajdował zastosowania.

Niezależnie od wadliwości argumentacji skarżącego w tym zakresie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, sam autor apelacji de facto dostrzega brak podstaw faktycznych do dopuszczenia dowodu z opinii biegłych, skoro możliwość dowodzenia na takiej podstawie ocenia w kategoriach prawdopodobieństwa. Tymczasem art. 193 kpk jako podstawę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego wskazuje okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy co oznacza, że dowód ten może być powołany tylko wówczas, gdy rzeczywiście jest niezbędny a jednocześnie możliwy

do przeprowadzenia, gdy sytuacja taka w sprawie rozpoznawanej nie zachodziła. Wbrew twierdzeniu autora apelacji, procedura karna nie przewiduje dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia, czy dowód taki jest możliwy do przeprowadzenia.

Skarżący nie wykazał także, by oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie córki wnioskodawczyni nie znajdowało uzasadnienia w treści art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk a tym samym nie jest słuszny zarzut obrazy przywołanego przepisu. Podzielając argumenty Sądu Okręgowego w tym zakresie (k. 242), wskazać należy, że przedmiotem dowodu mogą być wyłącznie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. O dopuszczeniu dowodu nie decyduje zatem subiektywne przekonanie wnioskodawcy, że dowód jest istotny, ale obiektywne i weryfikowalne przekonanie Sądu, że ma on znaczenie dla rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2015r. SNO 44/15,LEX 1771721). Zważywszy na okoliczność, że zasadniczym przedmiotem dowodzenia w sprawie rozpoznawanej były warunki pobytu wnioskodawczyni wraz z matką w więzieniu i skutki tego dla jej stanu zdrowia, nie sposób uznać, by źródłem wiedzy w tym zakresie i to istotnym mogły być zeznania jej córki. Zasadnicza wiedza samej wnioskodawczyni, pomimo tego, że była uczestnikiem rekonstruowanych zdarzeń, z oczywistych względów opiera się na przekazie innych osób, w szczególności matki. Córka wnioskodawczyni, jeżeli wiedzą taką dysponuje, to zasadniczo od niej samej. W takich warunkach, zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że

zeznania córki wnioskodawczyni na okoliczność stanu zdrowia jej matki i to nie ogólnego a wynikającego z pobytu w więzieniu wraz z matką, w czasach dzieciństwa, w tym także niemowlęctwa, nie mogły być przydane dla ustaleń w tym zakresie. Natomiast sposób kształtowania relacji rodzinnych wnioskodawczyni, także tych z córką, pozostawał bez znaczenia dla przedmiotu postępowania. Tym samym, Sąd Okręgowy w sposób w pełni uprawniony oddalając wniosek dowodowy powołał się na okoliczności wskazane w art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk.

Nie negując obiektywnych trudności dowodzenia w sprawie rozpoznawanej, istota postępowania karnego, także tak szczególnego, jak odszkodowawcze, obejmuje przeprowadzanie dowodów mających znaczenie w sprawie nie zaś takich, których jedynym walorem jest dostępność. Skarżący kwestionując stanowisko Sądu w analizowanym zakresie na tym zasadniczo opiera zarzut, bowiem w innych kategoriach nie sposób oceniać argumentu, że skoro córka wnioskodawczyni stawiała się w sądzie, to powinna zostać przesłuchana, gdy istota postępowania dowodowego nie sprowadza się do przeprowadzania dowodów dostępnych, ale istotnych.

Wobec przywołanych okoliczności stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy rozstrzygał w oparciu o taki materiał dowodowy, jaki uwzględniając przedmiot postępowania możliwy był do zgromadzenia, ocenił go z poszanowaniem kryteriów art. 7 kpk a w następstwie tak dokonanej oceny prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Sąd w sposób wyczerpujący, uwzględniając

zrekonstruowane fakty, uzasadnił także wysokość zasądzonego zadośćuczynienia. To sprawia, że także zarzuty i argumenty ujęte w ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 1 kpk, nie mogły być skuteczne.

Sąd Okręgowy ustalając należne wnioskodawczyni zadośćuczynienie uwzględnił te wszystkie okoliczności, które mają znaczenie dla ustalenia jego wysokości i nie sposób uznać, by zasądzona kwota nie realizowała wymogu zadośćuczynienia odpowiedniego w rozumieniu art. 445 § 2 kc. Z uwagi na złożoność stanów faktycznych, także tych podlegających ocenie w ramach postępowań odszkodowawczych prowadzonych w postępowaniu karnym, przepisy kodeksu cywilnego nie normują kryteriów, które należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Ustawodawca Sądowi pozostawił swobodę w tym zakresie, wskazując jednak, że suma przyznana z tego tytułu ma być odpowiednia. Zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną a jako takie powinno w pełni, bądź w maksymalnym zakresie rekompensować krzywdy. Ustalając wysokość kwoty należnej z tego tytułu wnioskodawczyni, Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie okoliczności wpływające na ocenę rozmiaru jej krzywdy. Sąd miał na względzie, że represje wobec matki wnioskodawczyni bezpośrednio dotknęły jej samej naruszając jej prawo do wolności, czego konsekwencją było naruszenie prawa do prawidłowego rozwoju w okresie prenatalnym, następnie niemowlęctwa i wczesnego dzieciństwa. Słusznie przy tym Sąd wskazał, że nie wymaga wiadomości

specjalnych okoliczność, że stres i złe warunki życia kobiety ciężarnej wpływają na rozwój dziecka, są przez dziecko odczuwane. Tymczasem niemal cały okres ciąży A. S. przypadł na pobyt w więzieniu, z dala od osób najbliższych, w niepewności co do ich losu, ale także własnej sytuacji, której trudność istotnie potęgował fakt ciąży stwierdzonej dopiero po osadzeniu. Sąd prawidłowo ustalił, że matka wnioskodawczyni w czasie czynności związanych z postępowaniem karnym, ale także poza nimi przebywała w pomieszczeniach, w których panowała temperatura nieadekwatna do potrzeb (latem upał, zimą zimno), była osadzona w wieloosobowej celi, bez dostępu do ciepłej wody. Ograniczone i mało wartościowe racje żywieniowe skutkowały niedożywieniem. Nie tracąc z pola widzenia ogólnie trudnych warunków funkcjonowania społeczeństwie w okresie bezpośrednio po zakończeniu działań wojennych, nie można odmówić racji Sądowi, gdy warunki bytowania w więzieniu ciężarnej matki wnioskodawczyni ocenia jako urągające godności ludzkiej. Sąd przyjął, że takie warunki ciąży a następnie wczesnego dzieciństwa R. B., skutkowały rozwinięciem się u niej schorzenia wieku dziecięcego o podłożu reumatologicznym a nadto mogły skutkować problemami dermatologicznymi, w tym stwierdzonym w dorosłości łysieniem plackowatym i bielactwem. Sąd ustalił także, że pobyt wnioskodawczyni wraz z matką w warunkach więziennych przez dwa pierwsze lata życia z pewnością wpłynął na kształtowanie się jej osobowości.

Mając zatem na względzie te okoliczności, które Sąd omówił w uzasadnieniu wyroku, stwierdzić należy, że ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd uwzględnił cierpienia fizyczne i psychiczne związane z umieszczeniem matki wnioskodawczynie w więzieniu, jej pobyt tam przez cały okres ciąży, poród a następnie dwuletni okres pobytu w więzieniu jej samej, z czego przez okres roku ze znacznym ograniczeniem kontaktu z matką z powodu umieszczenia w żłobku. Te okoliczności składają się na krzywdę wnioskodawczynie, przełożyły się także na jej późniejsze życie. Wskazać jednak należy, że wnioskodawczynie zdobyła średnie wykształcenie, przez lata pracowała zawodowo, założyła własną rodzinę, ma córkę, która po wypadku wymagała jej opieki i z tego wyłącznie powodu zrezygnowała z pracy zawodowej. Wnioskodawczynie nie cierpi na schorzenia, które należałoby ocenić jako ciężkie, czy choćby trwałe, ale pozostające w związku z jej pobytem wraz z matką w więzieniu, w szczególności stwierdzone w dzieciństwie schorzenie reumatyczne nie skutkowało trwałą chorobą, skoro wnioskodawczynie nie leczy się z tego powodu.

W konsekwencji stwierdzić należy, że skoro Sąd nie tylko uwzględnił, ale nadał także właściwą rangę wszystkim okolicznościom mającym wpływ na kształtowanie kwoty zadośćuczynienia, to nie można przyjąć, że zasądzona kwota jest niewspółmiernie niską w stosunku do krzywdy wnioskodawczynie. Skarżący nie wskazał w apelacji takich okoliczności, które pozostałyby poza oceną Sadu Okręgowego a przyjmując większy

<p>rozmiar krzywdy wnioskodawczyni nie przywołał argumentów, które uzasadniałyby taką ocenę. Nie umniejszając w żadnej mierze oczywistej krzywdy wnioskodawczyni, jej świadomość w tym zakresie zasadniczo wynika z przekazu innych osób, nie zaś wspomnień i wynikających z tego osobistych przeżyć. Schorzenia, na które wskazuje jej pełnomocnik nie miały charakteru ciężkich, czy długotrwałych, skoro nie wymagały stałej opieki lekarskiej, czy hospitalizacji. W omówionych warunkach, uwzględniając wyczerpującą argumentację Sądu Okręgowego, stanowisko skarżącego, że zasądzona kwota 250.000zł jest niska i to w stopniu niewspółmiernym, jest niezasadne i nie mogło skutkować uwzględnieniem wniosku apelacji, nawet w części.</p>		
Wniosek		
O zmianę wyroku poprzez zasądzenie zadośćuczynienia w pozostałej kwocie, tj. 1.750.000zł, bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Omówiono wyżej.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w części zaskarżonej (pkt 2).	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwiążle o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II i III	Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje uzasadnienie w treści art. 13 ustawy z 23 lutego 1991. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, przy czym wysokość kwoty podlegającej zwrotowi z tytułu ustanowienia pełnomocnika wynika z § 11 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22

października 2015r. w sprawie opłat za czynności
adwokackie.

7. PODPIS

Ewa Gregajtys

Ewa Leszczyńska-Furtak Dorota Tyrała

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Nieuwzględniona część roszczenia		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść wnioskodawcy # na niekorzyść	# w całości		
# w części, w jakiej wniosek oddalono	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana